

ἰππόσῦνος, -η, -ον, = ἰππικός, σε Ευρ.

ἰππότης, -ου, ὁ, Επικ. **ἰππότᾶ, ὁ (ἵππος)**· **I.** οδηγός ή ιππέας αλόγων, αναβάτης, Λατ. eques, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ. **II.** ως επίθ., ἰππότης λεῶς, ιππείς, ιππικό, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἵππο-τοξότης, -ου, ὁ, ἔφιππος τοξότης, τοξότης πάνω σε ἄλογο, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἵπποτροφία, ἡ, αναπαραγωγή, εκτροφή ή φύλαξη αλόγων, ιδίως για ιπποδρομικούς αγώνες, σε Σιμων., Θουκ.

ἵππο-τρόφος, -ον (τρέφω)· **I.** αυτός που εκτρέφει ἄλογα, αυτός που διατηρεῖ ἄφθονα ἄλογα, σε Ησίοδ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που σιτίζει ἄλογα και τα διατηρεῖ για συμμετοχή τους σε ιπποδρομικούς αγώνες, σε Δημ., Πλούτ.

ἵππο-τυφία, ἡ (τυφός), υπερβολική ἔπαρση, αλαζονεία που καταλαμβάνει τον αναβάτη του αλόγου, σε Λουκ.

ἵππουρις, -ιδος (οὔρά), ἡ, θηλ. επίθ., αυτός που είναι διακοσμημένος με αλογίσια ουρά, στολισμένος με αλογοουρά, λέγεται για τις περικεφαλαίες, σε Όμηρ.

ἵπποφόρβιον, τό, I. αγέλη, κοπάδι αλόγων που βόσκουν, σε Ηρόδ., Ξεν. **II.** = ἵπποτροφεῖον, στάβλος, σε Ευρ.

ἵππο-φορβός, -όν (φέρβω), = ἵπποτρόφος, εκτροφέας αλόγων, σε Πλάτ.

ἵππ-ώδης, -ες (εἶδος), ὁμοιος με ἄλογο, σε Ξεν.

ἵππών, -ῶνος, ὁ, 1. χώρος για ἄλογα, στάβλος, σε Ξεν. **2.** ταχυδρομικός σταθμός όπου ἄλλαζαν τα ἄλογα, στον ἰδ.

ἵππωνεία, ἡ, αγορά αλόγων, σε Ξεν.

ἵππ-ωνέω (ὠνέομαι), αγοράζω ἄλογα, σε Ξεν.

ἵπταμαι, αποθ., μεταγεν. τύπος του ενεστ. πέτομαι, σε Μόσχ.

ἵπτομαι, μέλ. ἵψομαι, Επικ. β' ενικ. αορ. α' ἵψασ, αποθ., πιέζω ισχυρά, καταπιέζω, σε Ομήρ. Ιλ., Θεόκρ.

ἱρά, τά, Ιων. και Επικ. αντί ἱερά.

ἱράομαι, Ιων. αντί ἱεράομαι.

ἱρεία ή ἱρηΐη, Ιων. αντί ἱερεία.

ἱρεύς, ἱρεύω, ἱρηΐον, Ιων. και Επικ. αντί ἱερεύς, ἱερεύω, ἱερεῖον.

ἱρήν, -ένος, ὁ, Ιων. αντί εἰρήν.

ἱρηξ, -ηκος, ὁ, Ιων. αντί ἱεραξ.

Ἴρις, -ιδος, ἡ, αιτ. Ἴριν, κλητ. Ἴρι· **I.** η Ἴριδα, αγγελιαφόρος των θεῶν, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** ως προσηγορικό Ἴρις, ἡ, ουράνιο τόξο, ἰριδα, στον Όμηρ., ὅπως και στη Βίβλο, αποτελεί σημάδι προς τους ανθρώπους, δράκοντες..., ἱρισσιν εὐικότες ἄς τε, Κρονίων ἐν νέφει στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** κάθε είδους φωτεινός κύκλος γύρω από σώμα που λάμπει, ὅπως κύκλος γύρω απ' τα μάτια της ουράς του παγωνιού, σε Λουκ. **3.** το φυτό Ἴριδα, σε Θεόφρ.

ἱρόν, τό, Ιων. αντί ἱερόν· ἱροργίη, αντί ἱερουργία.

ἱρός, Ιων. και ποιητ. αντί ἱερός.

ἱρο-φάντης, ὁ, Ιων. αντί ἱεροφάντης.

ἱρωσύνη, ἡ, Ιων. αντί ἱερωσύνη.

ἴς[ι], ἡ, γεν. ἴνος, αιτ. ἴνα, ονομ. πληθ. ἴνες, δοτ. ἴνεσι ή ἰσί· **I.** μυς (του σώματος), ιδίως, μυς στο πίσω μέρος του αυχένα, σε Ομήρ. Ιλ.· στον πληθ., μύες, σε Όμηρ. **II.** ως επί το πλείστον στον ενικ., δύναμη, ισχύς, «νεύρα», Λατ. vis, σε Όμηρ.· περιφραστικά, ὅπως το βίη, ἱερῆ ἴς Τηλεμάχοιο, κραταιός, δυνατός Τηλέμαχος, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.

ἴσ-άγγελος, -ον, ὅμοιος, ἴσος με ἄγγελο, σε Κ.Δ.

ἴσ-ἀδελφος[ἴσᾶ], -ον, σαν ἀδελφός, ὅμοιος με ἀδελφό, σε Ευρ.

ἰσάζω, μέλ. -άσω· Παθ., ἀόρ. α΄ *ἰσάσθην*, παρακ. *ἴσασμαι (ἴσος)*· εξισώνω, εξισορροπώ, εξομοιώνω, λέγεται για πρόσωπο που κρατά ζυγαριά, που ζυγίζει, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἰσάζω τὰς κτήσεις*, τις κάνω ισάξιες, ίσες, σε Αριστ. — Μέσ., εξομοιώνομαι, θέλω να κάνω τον εαυτό μου ἴσο με κάποιον ἄλλο, σε Ομήρ. Ιλ.

ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, συγκρ. και υπερθ. του *ἴσος*.

ἴσᾶμι, Δωρ. ἀντί *ἴσημι*.

ἴσ-ἀμίλλος, -ον, ἐφάμιλλος, ἰσοδύναμος· ουδ. πληθ., ως ἐπίρρ., *ἰσάμιλλα δραμεῖν τινα*, σε Ανθ.

ἴσαν, I. πορεύονταν, ἀπέρχονταν, Επικ. γ΄ πληθ. παρατ. του *εἶμι (ibo)*· **II.** γνώριζαν, Επικ. γ΄ πληθ. υπερσ. του *οἶδα*.

ἴσαντι, Δωρ. γ΄ πληθ. του *οἶδα* ἀντί *ἴσασι*.

ἴσ-ἀργῦρος, -ον, αὐτός που ἔχει ἀξία ἀργύρου ἴσου βάρους, σε Αισχύλ.

ἴσ-ἀριθμός[ἴσᾶ], -ον, ἴσος στον ἀριθμό προς κάτι ἄλλο, σε Πλάτ.

ἴσας[ἴ], Δωρ., β΄ ενικ. του *ἴσημι*.

ἰσάσκετο[ἴ], Επικ., γ΄ ενικ. Μέσ. παρατ. του *ἰσάζω*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἴσᾶτι, Δωρ., γ΄ ενικ. του *ἴσημι*.

ἴσ-ηγορία, Ἰων. -ἴη, ἢ (ἀγορεύω), ἰσόνομη ἐλευθερία λόγου, παρρησία, και γενικά, ἰσονομία, ἰσότητα, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἴσ-ἡλιξ, -ἴκος, ὁ, ἡ, αὐτός που βρίσκεται στην ἴδια ηλικία με κάποιον ἄλλο, ομήλικος, *τινι*, σε Ξεν.

ἴσημι, γνωρίζω, μόνο στους Δωρ. τύπους, *ἴσᾶμι, ἴσας, ἴσᾶτι, ἴσαντι*, σε Θεόκρ.

ἴσ-ήρης, -ες (*ἄρω), = *ἴσος*, σε Ευρ.

ἴσῆριθμος, -ον, ποιητ. ἀντί *ἰσᾶριθμος*, σε Ανθ.

ἴσθι, I. μάθε! γνώριζε!, προστ. του *οἶδα*. **II. ἴσθι**, να εἶσαι, προστ. του *εἶμι* (sum).

Ἰσθμια, -ων, τά, βλ. **Ἰσθμιον II.**

Ἰσθμιάς, -άδος, ἡ (Ἰσθμιον II), ἀνώμ. θηλ. του *Ἰσθμιακός = Ἰσθμικός*, σε Θουκ.

ἴσθμιον, τό (ἰσθμός)· I. οτιδήποτε ἀνήκει στον λαιμό, περιδέραιο, σε Ομήρ. Οδ. **II.** *Ἰσθμια* (ενν. *ἰερά*), *τά*, Ἰσθμικοὶ ἀγώνες, που διεξάγονταν ἀνά τριετία στον Ἰσθμό της Κορίνθου, σε Αριστοφ. κ.λπ.

ἴσθμιος, -α, -ον ἢ -ος, -ον, Ἰσθμικός, αὐτός που προέρχεται ἢ ἀνήκει στον Ἰσθμό, σε Σοφ.

Ἰσθμόθεν, ἐπίρρ., ἀπό τον Ἰσθμό, σε Ανθ.

Ἰσθμόθι, ἐπίρρ., στον Ἰσθμό, σε Ανθ.

Ἰσθμοῖ, ἐπίρρ., στον Ἰσθμό, παρά Πλουτ.

ἰσθμός, -οῦ, ὁ (εἶμι, ibo), λαιμός (βλ. **Ἰσθμιον**)· **1.** οποιοδήποτε στενό πέρασμα· ἰδίως, λωρίδα γῆς μεταξύ δύο θαλασσῶν, ἰσθμός, διώρυγα, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. **2.** ὁ *Ἰσθμός* ἀπλῶς, ο Ἰσθμός της Κορίνθου, σε Ηρόδ.

ἰσθμ-ώδης, -ες (εἶδος), αὐτός που μοιάζει με ἰσθμό, = *ἰσθμοειδής*, σε Θουκ.

Ἰσιᾶκόσ[ἴ], -ἡ, -όν, αὐτός που ἀνήκει ἢ χαρακτηρίζει την Ἰσιδα· θηλ. **Ἰσιᾶς, -άδος, ἡ**, σε Ανθ.

Ἰσις, ἡ, γεν. *Ἰσιδος*, Ἰων. *Ἰσιος*, δοτ. *Ἰσι*, αιτ. *Ἰσιν*· Ἰσιδα, Αἰγυπτιακή θεότητα, ἀντίστοιχη της Δήμητρας, σε Ηρόδ.

ἴσκει, ἴσκειν, Επικ. ἀντί *ἐνίσπεν*, εἶπε, σε Ομήρ. Οδ.· α΄ πρόσ. *ἴσκον*, σε Θεόκρ.

ἴσκω, = εἶσκω· I. εξομοιώνω, *τινί τι*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα*, ἀν και ἔλεγε πολλὰ ψέματα, τα ἔκανε να μοιάζουν με

αλήθειες, δηλ. φαινόταν να λέει την αλήθεια, στο ίδ. **Π. 1.** θεωρώ κάποιον όμοιο με κάποιον άλλο, *τινά τινι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *απόλ.*, *ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ*, που όλοι φαντάζονταν, δηλ. έπαιρναν για πραγματικό, σε Ομήρ. Οδ. **2.** υποθέτω, *εικάζω*, *νομίζω*, *θεωρώ*, σε Ανθ.

ἴσο-βᾶσιλεύς, -έως, ό, ή, ἴσος με βασιλιά, σε Πλούτ.

ἴσό-γαιος, -ον (γαῖα), ἴσος με τη γη, σε Λουκ.

ἴσο-γονία, ή (γονή), ισότητα, ομοιότητα γένους ή είδους, σε Πλάτ.

ἴσο-δαίμων, -ον, γεν. -ονος, ισόθεος, ἴσος, όμοιος με θεό, σε Αισχύλ.

ἴσο-δίαιτος, -ον (δίαιτα), ζώντας με τον ίδιο τρόπο που ζει κάποιος άλλος, σε Θουκ.

ἴσο-δρόμος, -ον, αυτός που τρέχει σε ἴση απόσταση με κάποιον άλλον, λέγεται για δρόμο ίδιου μήκους, σε Ανθ.

ἴσο-ζυγής, -ές (ζυγόν), αυτός που είναι ἴσος στο μέγεθος με κάποιον άλλον, σε Ανθ.

ἴσό-θεος, -ον, αυτός που είναι ἴσος με τους θεούς, σε Όμηρ., Αττ.

ἴσοθεόω, εξισώνω, εξομοιώνω κάποιον με τους θεούς, σε Αίσωπ.

ἴσο-κίνδυνος, -ον, αυτός που είναι ἴσος ως προς τον κίνδυνο, σε Θουκ.

ἴσό-κληρος, -ον, αυτός που είναι ἴσος ως προς την περιουσία, σε Πλούτ.

ἴσο-κράτης, -ές (κράτος), αυτός που έχει ἴση δύναμη, αυτός που έχει ἴσα δικαιώματα με άλλους, σε Ηρόδ.

ἴσο-μάτωρ[ᾶ], Δωρ. αντί -*μήτωρ*, **ό, ή,** όμοιος προς μητέρα, σε Θεόκρ.

ἴσό-μάχος, -ον (μάχομαι), ισάξιος στη μάχη, *ισοπαλής*, σε Ξεν.

ἴσο-μεγέθης, -ες (μέγεθος), *ισομεγέθης*, ἴσος στο μέγεθος, σε Ξεν.

ἴσο-μέτωπος, -ον (μέτωπον), αυτός που έχει ἴσο μέτωπο, λέγεται για την πολεμική παράταξη στη μάχη, σε Ξεν.

ἴσο-μήκης, -ες (μήκος), ἴσος στο μήκος, σε Πλάτ.

ἴσομοιρέω, μέλ. -ήσω, έχω ἴσο μερίδιο, σε Θουκ., Ξεν.

ἴσομοιρία, Ιων. -ίη, ή, ἴσο μερίδιο σε κάτι, *τινός*, σε Θουκ.

ἴσό-μοιρος, -ον (μοῖρα)· 1. αυτός που παίρνει ίδιο μερίδιο με τους άλλους, με γεν. πράγμ., σε Ξεν. **2.** αυτός που έχει την ίδια έκταση με κάποιον· *γῆς ἰσόμοιρ' ἄηρ*, διότι ο αέρας καλύπτει όλη την επιφάνεια της γης, σε Σοφ.

ἴσό-μορος, -ον, = ἰσόμοιρος, λέγεται από τον ίδιο τον Ποσειδώνα για τον εαυτό του ως *ἰσομόρου* προς τον Δία, σε Ομήρ. Ιλ.

ἴσ-όνειρος, -ον, όμοιος με όνειρο, κενός, μάταιος, σε Αισχύλ.

ἴσό-νεκυς, -υος, ό, ή, ἴσος ή όμοιος με νεκρό, σε Ευρ.

ἴσο-νομέομαι (νόμος), Παθ., έχω ἴσα δικαιώματα με κάποιον άλλο, σε Θουκ.

ἴσονομία, Ιων. -ίη, ή, ισότητα δικαιωμάτων, ισότητα της αρχαιοελληνικής δημοκρατίας, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἴσό-νομος, -ον, λέγεται για πόλεις-κράτη, στις οποίες όλοι έχουν ἴσα δικαιώματα, σε Πλάτ.

ἴσό-παις, -δος, ό, ή, ἴσος με παιδί, δηλ. εξίσου αδύνατος, σε Αισχύλ.

ἴσο-πάλαιστος, -ον (παλαιστή), αυτός που είναι ως προς το μήκος ή το πλάτος ἴσος με μία παλάμη, σε Ανθ.

ἴσο-πᾶλής, -ές (πάλος)· 1. ἴσος στην πάλη, *ισόπαλος* στη μάχη. **2.** γενικά, *ισοδύναμος*, ἴσος, σε Θουκ.

ἴσό-πᾶλος, -ον, = το προηγ., σε Λουκ.

ἴσό-πεδον, τό, επίπεδο εδάφος, *επίπεδη*, ἴση επιφάνεια, σε Ομήρ. Ιλ., Ξεν.

ἴσό-πεδος, -ον (πέδον), αυτός που έχει ομαλή επιφάνεια, *επίπεδος*· με *δοτ.*, *επίπεδος* ή ἴσος με κάποιον, σε Ηρόδ.

ίσο-πλάτης, -ές (πλάτος), ίσος στο πλάτος, με δοτ., *τινι*, με κάποιον ή με κάτι, σε Θουκ.

ίσο-πλάτων, -ωνος, ό, ίσος με τον Πλάτωνα, σε Ανθ.

ίσο-πληθής, -ές, ίσος σε αριθμό ή ποσότητα, *τινι*, με κάποιο πρόσωπο ή πράγμα, σε Θουκ.

ισό-πρεσβυς, -υ, όμοιος με ηλικιωμένο, σε Αισχύλ.

ισορροπία, ή, ισορροπία, ζύγιασμα, σε Πλάτ.

ισόρ-ροπος, -ον (ρόπη), αυτός που βρίσκεται σε ισορροπία, ισοζυγία, λέγεται για τη ζυγαριά, σε Πλάτ.· μεταφ., λέγεται για την τύχη, σε Αισχύλ.· επίσης, λέγεται για διαμάχη, σύγκρουση, σε Ευρ.· με δοτ., ισοδύναμος, ισόπαλος με..., σε Ηρόδ.· όμοίως, με γεν., *ισόρροπος ό λόγος τών έργων*, σε ακριβή ισορροπία προς..., σε Θουκ.

ἴσος, -η, -ον, Επικ. **ἴσος** και **ἕισος**· **I.** ίσος προς..., ίδιος με..., όμοιος, με δοτ. ή απόλ., σε Όμηρ. κ.λπ.· *ἴσαπρὸς ἴσα*, λέγεται για δήλωση ίσων σχέσεων, σε Ηρόδ.· λέγεται για την ανάμειξη κρασιού με νερό, *ἴσος οἶνος ἴσῳ ὕδατι κεκραμένος*, σε Κωμ.· μεταφ., *μηδέν ἴσον ἴσῳ φέρων*, λέγεται αντί «δίκαια και εξίσου», σε Αριστοφ. **II. 1.** ισομερώς χωρισμένος, ίσος, σε Όμηρ., Σοφ.· *τὰ ἴσα*, ίσο μερίδιο, δίκαιο μέτρο, σε Ηρόδ., Σοφ.· *ἴσαι*(ενν. *ψηφοί*), λέγεται για την περίπτωση της ισοψηφίας, σε Αριστοφ. **2.** στην Αθήνα, λέγεται για την ίση διανομή όλων των πολιτικών δικαιωμάτων, σε Θουκ. κ.λπ.· *τὰ ἴσα*, ίσα δικαιώματα, ισότητα, σε Δημ.· επίσης, *ἡἴση και όμοία* (ενν. *δίκη*), σε Θουκ. κ.λπ.· *ἐπ' ἴση τε και όμοίῃ*, με ίσους και όμοιους όρους, σε Ηρόδ. **III.** λέγεται για πρόσωπα, δίκαιος, αντικειμενικός, αμερόληπτος, σε Σοφ., Πλάτ. κ.λπ. **IV.** λέγεται για το έδαφος, ισόπεδος, επίπεδος, ομαλός, Λατ. *aequus*, *εἰς τὸ ἴσον καταβαίνειν*, λέγεται για στράτευμα, σε Ξεν. **V.** επίρρ., *ἴσως*· αλλά υπάρχουν και πολλοί άλλοι επιρρ. τύποι: **1.** ουδ. ενικ., *ἴσον Κηρί*, όσο και τον θάνατο, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἴσον ἐμοί*, εξίσου με εμένα, στο ίδ. κ.λπ.· *ἴσον τῷ πρίν*, εξίσου όπως πρωτύτερα, σε Ευρ.· συχνά, ακολουθ. από *καί*, *ἴσα και...*, εξίσου, όμοια όπως..., ωσάν, Λατ. *aeque ac*, σε Σοφ. κ.λπ.· απόλ., όμοίως, στον ίδ. **2.** με πρόθ., *ἀπὸ τῆς ἴσης*, εξίσου, Λατ. *ex aequo*, σε Θουκ.· *ἀπ' ἴσης*, σε Δημ.· *ἐν ἴσῳ*, εξίσου, σε Θουκ. κ.λπ.· *ἐξ ἴσου*, σε Ηρόδ., Αττ.· *ἐπὶ ἴσης*, μεταγεν. *ἐπίσης*, *ἐπὶ ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον*, σε Ηρόδ., Αττ. **VI.** Αττ., συγκρ. *ισαίτερος*, σε Ευρ. κ.λπ.

ίσο-σκελής, -ές (σκέλος)· **1.** αυτός που έχει ίσα σκέλη, ισοσκελής, σε Πλάτ. **2.** λέγεται για αριθμούς, αυτοί που μπορούν να διαιρεθούν σε δύο ίσα μέρη, άρτιοι (όπως $6 = 3 + 3$), στον ίδ.

ίσο-στάσιος, -ον (ἴστημι), ισοβαρής, ισόζυγος, *τινι*, σε Πλούτ., Λουκ.

ισοτέλεια, ή, κατάσταση του «*ισοτελοῦς*», ισότητα φόρων και δασμών, σε Ξεν.

ισοτέλεστος, -ον (τελέω), κατασκευασμένος ακριβώς όμοια· *ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος*, σύμμαχος ή φίλος που έρχεται με τον ίδιο τρόπο σε όλους, λέγεται για τον θάνατο, σε Σοφ.

ίσο-τελής, -ές (τέλος), αυτός που πληρώνει ίσα με άλλον, που βαρύνεται με τους ίδιους φόρους· στην Αθήνα, οι *ισοτελεῖς* ήταν ειδική τάξη των *μετοίκων*, οι οποίοι δεν χρειάζονταν *προστάτη* και δεν πλήρωναν τον φόρο των ξένων (*μετοίκιον*), σε Λυσ. κ.λπ.

ισότης, -ητος, ή (ἴσος), ισότητα, σε Ευρ. κ.λπ.

ισοτιμία, ή, ισότητα προνομίων, σε Λουκ.

ισό-τιμος, -ον (τιμή), αυτός που απολαμβάνει ίσες τιμές, ίδια προνόμια, σε Πλούτ. κ.λπ.

ἴσο-φᾶρίζω (φέρω), εἶμαι ἴσος ἢ ἰσοδύναμος πρὸς κάποιον, με δοτ., σε Ομήρ. Ἰλ.

ἴσο-φόρος, -ον (φέρω), αὐτός που φέρει ἢ ἔλκει ἴσα βάρη, ἰσοδύναμος, σε Ομήρ. Οδ.

ἴσο-χειλῆς, -ές (χειλος), αὐτός που βρίσκεται στην ἴδια επιφάνεια με τα χεῖλη αγγείου, σε Ξεν.

ἴσό-χνοος, -ον, αὐτός που ἔχει ἴδιο χνούδι με κάποιον, *τινι*, σε Ανθ.

ἴσοψηφία, ἦ, ἰσότητα ψήφων, σε Πλούτ.

ἴσό-ψηφος, -ον, I. αὐτός που ἔχει ἢ λαμβάνει ἴσο ἀριθμὸ ψήφων, σε Αἰσχύλ.

II. αὐτός που ἔχει ἴση ψήφο με ἄλλους, ἴσο δικαίωμα ψήφου, ἴση δύναμη, σε Ευρ., Θουκ.

ἴσό-ψυχος, -ον (ψυχή)· **1.** αὐτός που ἔχει ἴση ψυχικὴ ἐνέργεια, *κράτος ἰσόψυχον*, σε Αἰσχύλ. **2.** αὐτός που ἔχει ὅμοια ψυχὴ ἢ ἴδια αἰσθήματα, ὁμόνοος, ὁμοῖδεάτης, σε Κ.Δ.

ἰσώω[ι], μέλ. *-ώσω* (ἴσος), ἐξισώνω κάτι με κάτι ἄλλο, σε Σοφ., Αἰριστοφ. κ.λπ. — Μέσ., *ὄνυχας χεῖρας τε ἰσώσαντο*, του ἐπιτέθηκαν ἐξίσου με νύχια καὶ χέρια, σε Ησίοδ. — Παθ., γίνομαι ὅμοιος ἢ ἴσος με κάποιον, ἐξισώνομαι, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ., Σοφ.

ἰστάμεν, ἰστάμεναι, Επικ. ἀντὶ *ἰσάναι*, ἀπαρ. του *ἴστημι*.

ἰσάνω, μεταγεν. τύπος ἰσοδ. του *ἴστημι*, σε Κ.Δ. κ.λπ.

ἴσῳ, προστ. Παθ. ἐνεστ. του *ἴστημι*.

ἰστάω, ἰσοδ. τύπος του *ἴστημι*, σε Ηρόδ.

ἴστε, β' πληθ. του *οἶδα*.

ἴστημι (ἀντὶ *σί-στημι*, ἀναδιπλ. ἀπὸ $\sqrt{\Sigma\Gamma\Lambda}$)· **I.** μτβ. χρόνοι, στήνω, ὀρθώνω, Λατ. sisto, ἐνεστ. *ἴστημι*, προστ. *ἴστη* ἢ *ἴστα*, παρατ. *ἴστην*, Επικ. γ' ἐνικ.

ἴστασκε· μέλ. *στήσω*, Δωρ. *στασῶ*, ἀόρ. α' *ἔστησα*, Επικ. γ' πληθ. *ἔστασαν* ἀντὶ *ἔστησαν*· ὁμοίως καὶ Μέσ. ἀόρ. α' *ἔστησάμην*· **II.** ἀμτβ., στέκομαι, Λατ. sto· **1.** Ἐνεργ., ἀόρ. β' *ἔστην*, Επικ. *στάσκον*, γ' πληθ. *ἔστησαν*, Επικ. ἐπίσης *ἔσταν*, *σταν* [ᾶ]· προστ. *στήθι*, Δωρ. *στάθι*, ὑποτ. *σῶ*, Επικ. β' καὶ γ' ἐνικ. *στήης*, *στήη* (ἀντὶ *στής*, *στήη*), α' πληθ. *στέωμεν* καὶ *στέιομεν* ἀντὶ *σῶμεν*· εὐκτ. *σταίην*, ἀπαρ. *στήναι*, Επικ. *στήμεναι*· μτχ. *στάς*· παρακ. *ἔστηκα*, ὑπερσ. *ἔστήκειν*, Αττ. ἐπίσης *εἰστήκειν*· Ἰων. γ' ἐνικ. *ἔστήκεε*· χρησιμ. δυϊκ. καὶ πληθ. παρακ. *ἔστατον*, *ἔσταμεν*, *ἔστατε*, *ἔστασι*, Ἰων. *ἔστέασι*· προστ. *ἔσταθι*· ὑποτ. *ἔσῶ*· εὐκτ. *εἰσταίην*· ἀπαρ. *ἔσάναι*, Επικ. *ἔστάμεν*, *ἔστάμεναι*, μτχ. *ἔσῶς*, *ἔσῶσα*, *ἔστός*, Ἰων. *ἔστεώς*, *-ῶτος*, Επικ. *ἔστηώς*, γεν. *ἔσταότος*, αἰτ. *ἔσταότα*, ὀνομ. πληθ. *ἔσταότες*, ὑπερσ. *ἔστάτην* [ᾶ], *ἔσταμεν*, *ἔστατε*, *ἔστασαν*. **2.** Παθ., *ἴσταμαι*· προστ. *ἴστω*, Επικ. *ἴτασο*· παρατ. *ἰστάμην*, μέλ. *στάθήσομαι* καὶ Μέσ. *στήσομαι*· ἐπίσης (ἀπὸ παρακ. *ἔστηκα*) γ' μέλ. *ἔστήξω* καὶ *ἔστήξομαι*· ἀόρ. α' *ἔστάθην* [ᾶ]· παρακ. *ἔσταμαι*.

A. Μτβ.: **I.** βάζω κάτι να σταθεῖ, στήνω, ὀρθώνω, τοποθετῶ, σε Όμηρ. κ.λπ.· τακτοποιῶ, παρατάσσω ἀνθρώπους, σε Όμηρ. Ἰλ., Ξεν. **II.** κάνω κάποιον να σταματήσει, σταματῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, σε Όμηρ. κ.λπ.· *στήσαι τὴν φάλαγγα*, ἐμποδίζω τὴ φάλαγγα, σε Ξεν.· *ἔστησεν τὰ ὄμματα*, τα εἶχε ἀκίνητα, τα προσήλωσε, λέγεται για τον Σωκράτη ὅταν ἐξέπνευσε, σε Πλάτ.· *ἴστημι τὸ πρόσωπον*, Λατ. componere vultum, σε Ξεν. **III. 1.** στήνω, ἴστημι ἰστόν, στήνω τον ἀργαλειὸ ἢ ὑψώνω τον ἰστό, σε Όμηρ.· ἀνοικοδομῶ, ἀνεγείρω κτίρια, στήνω ἀγάλματα, τρόπαια κ.λπ., σε Ηρόδ., Αττ.· *ἰσάναι τινὰ χαλκοῦν*, στήνω για κάποιον χάλκινο ἀνδριάντα. **2.** σηκώνω, ἀνεγείρω, ἀνυψώνω, σε Όμηρ. κ.λπ.· *φυλόπιδα στήσειν*, ἐγείρω, προκαλῶ διαμάχη, σε Όμηρ. Οδ.· στον Μέσ. ἀόρ. α' , *στήσασθαι μάχην*, στον ἰδ. **3.** ορίζω, διορίζω, τοποθετῶ, *τινὰ βασιλέα*,

σε Ηρόδ. — Παθ., *ὁ σταθεὶς ὕπαρχος*, στον ίδ. **4.** ιδρύω, καθιερώνω γιορτή, στον ίδ., Αττ. **5.** *βάζω*, τοποθετώ στην ζυγαριά, ζυγίζω, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *ἴστημί τι πρὸς τι*, ζυγίζω κάτι σε σχέση με κάτι άλλο, σε Ηρόδ. **B.** Παθ. και Αμτβ. χρόνοι Ενεργ.: **I. 1.** είμαι τοποθετημένος, στέκομαι, σε Όμηρ.: συχνά αντί *εἶναι*, βρίσκομαι, υπάρχω, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.: με επίρρ., βρίσκομαι σε συγκεκριμένη κατάσταση, *ἴνα χρείας ἔσταμεν*, σε ποιο σημείο ανάγκης ή συμφοράς βρίσκομαστε, σε Σοφ. κ.λπ. **2.** κείμαι, είμαι τοποθετημένος, βρίσκομαι, σε Θουκ. **II. 1.** στέκομαι ακίνητος, αδρανῶ, σταματώ, σε Όμηρ.: κάθομαι άπραγος, σε Ομήρ. Ιλ.: σταματώ, βρίσκομαι σε ηρεμία, στο ίδ. **2.** μεταφ., κάθομαι σταθερός, είμαι σφριγηλός, σε Ξεν. **III. 1.** στέκομαι όρθιος, σηκώνομαι, εξεγείρομαι, σε Ομήρ. Ιλ. λέγεται για άλογα, *ἴστασθαι ὀρθός*, σε Ηρόδ. **2.** ξεκινῶ, αρχίζω, ξεσηκώνομαι, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** χρησιμ. για δήλωση χρόνου, *ἔαρος ἴσταμένοιο*, καθώς ξεκινούσε η άνοιξη, στις αρχές της άνοιξης, σε Ομήρ. Οδ.: *ἔβδομος ἐστήκει μείς*, άρχισε ο έβδομος μήνας, σε Ομήρ. Ιλ.: *τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἴσταμένοιο*, καθώς ο ένας μήνας τελειώνει και ξεκινά ο άλλος, σε Ομήρ. Οδ.: ο μήνας στον Όμηρ. διαιρείται σε δύο μέρη, *ἰστάμενος και φθίνων*: αλλά, κατά το Αττ. ημερολόγιο, διαιρείται σε τρεις δεκάδες, *ἰστάμενος, μεσῶν, φθίνων*, σε Ηρόδ., Θουκ. **4.** ορίζομαι, διορίζομαι, τοποθετούμαι, *στήναι ἐς ἀρχήν*, σε Ηρόδ.

ἰστίη, Ιων. αντί *ἑστία*: και σαν κύριο όνομα *Ἰστίη* αντί *Ἑστία*.

ἰστίον, τό (ἰστός), οποιοδήποτε δίχτυ, ιστίο, πανί· *ἰστία στέλλεσθαι, μηρύεσθαι, καθελεῖν*, κατεβάζω ή υψώνω πανιά, σε Ομήρ. Οδ.: *ἄκροισι χρῆσθαι ἰστίοις*, κρατῶ τα πανιά, σε Αριστοφ.

ἰστο-βοεύς, -έως, Ιων. γεν. -*ἦος, ὁ (βοῦς)*, μέρος του ρυμού, δηλαδή του προς τα εμπρός εκτεινόμενου ξύλου της άμαξας από το μέσο του άξονα μέχρι τον ζυγό, που είναι εξάρτημα της άμαξας ή του αρότρου στο οποίο ζεύονται τα υποζύγια, σε Ησίοδ.

ἰστο-δόκη, ἡ (δέχομαι), ξύλο που εξέχει στην πρύμνη και πάνω στο οποίο κατεβάζονταν και στηρίζονταν το κατάρτι, σε Ομήρ. Ιλ.

ἴστον, β' και γ' δυϊκ. του *οἶδα*.

ἰστο-πέδη, Δωρ. -**πέδα, ἡ**, τόπος όπου μπαίνει το κατάρτι, σε Ομήρ. Οδ.

ἰστό-ποδες, οἱ (πούς), μακριά δοκάρια καταρτιού, σε Ανθ.

ἰστο-πόνος, -ον, ιστουργός, υφάντης, σε Ανθ.

ἱστορέω, μέλ. -*ήσω (ἴστωρ)*: **I. 1.** ερευνῶ, εξετάζω κάτι, μαθαίνω μέσω έρευνας, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.: εξετάζω, παρατηρῶ, και με σημασία παρακ., γνωρίζω, σε Αισχύλ. **2.** με αιτ. προσ., εξετάζω, ρωτῶ, σε Ηρόδ., Ευρ. — Παθ., εξετάζομαι, ανακρίνομαι, σε Ευρ.: με αιτ. προσ. επίσης, ζητῶ πληροφορίες για κάποιον, ρωτῶ για κάποιον, σε Σοφ., Ευρ. **3.** με διπλή αιτ., ρωτῶ, ανακρίνω κάποιον για κάτι, σε Ευρ. **4.** απόλ., εξετάζω, ρωτῶ, σε Ηρόδ.

II. εξιστορῶ, διηγούμαι ό,τι έχω μάθει, σε Αριστ., Λουκ.

ἱστορία, Ιων. -**ίη, ἡ, I. 1.** μάθηση μέσω έρευνας, αναζήτηση, έρευνα, σε Ηρόδ., Πλάτ. **2.** γνώση που έχει αποκτηθεῖ με αυτόν τον τρόπο, συλλεγόμενη τοιουτοτρόπως πληροφόρηση, σε Ηρόδ. **II.** έγγραφη έκθεση ερευνών κάποιου, διήγηση, ιστορία, σε Αριστ.

ἱστορικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει την ιστορική έρευνα, ιστορικός, σε Πλούτ.

ἰστός, ὁ (ἴστημι), οτιδήποτε τοποθετεῖται και στέκεται όρθιο· **I.** κατάρτι πλοίου: *ἰστὸν στήσαι* ή *στήσασθαι*, υψώνω κατάρτι, σε Όμηρ.: ραβδί, μπαστούνι, βέργα, σε Ηρόδ. **II. 1.** ιστός αργαλειού, που στεκόταν όρθιος αντί να είναι οριζόντιος, σε Όμηρ.: *ἰστὸν στήσασθαι*, στήνω τον ιστό και ξεκινῶ

την ύφανση, σε Ησίοδ.: *ἴστον ἐποίχεσθαι*, κινούμαι από το ένα μέρος του ιστού προς το άλλο, γιατί ο υφάντης έπρεπε να βαδίζει από το ένα μέρος στο άλλο και το αντίθετο, σε Όμηρ. **2.** στημόνι που ήταν προσαρμοσμένο στον ιστό, δίχτυ, ύφασμα, στον ιδ.

ἰστό-τονος, -ον (τεινώ), αυτός που είναι τεντωμένος στον ιστό, στον αργαλειό, σε Αριστοφ.

ἰστουργέω, μέλ. *-ήσω*, δουλεύω στον αργαλειό, υφαίνω, σε Σοφ.

ἰστουργία, ή, υφαντική (τέχνη), σε Πλάτ.

ἰστ-ουργός, ό ή ή (*ἔργω), εργαζόμενος στον αργαλειό, υφαντουργός.

ἴστω, γ' ενικ. προστ. του *οἶδα*.

ἰστώ, Δωρ. αντί *ἴστοῦ*, γεν. του *ἰστός*.

ἴστωρ ή ἴστωρ, -ορος, ό, ή (οἶδα): **I.** σοφός άνδρας, αυτός που γνωρίζει το δίκαιο, δικαστής, κριτής, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** ως επίθ., γνώστης, ειδήμων, σε Ησίοδ.: *ἴστωρ τινός*, γνώστης κάποιου πράγματος, σε Σοφ.

ἰσχάδιον[ἄ], τό, υποκορ. του *ἰσχάς*, σε Αριστοφ.

ἴσχ-αιμος, -ον (ἴσχω, αἷμα), αυτός που σταματά το αίμα, αιμοστατικός, σε Λουκ.

ἰσχᾶλέος, -α, -ον, ποιητ. αντί *ἰσχνός*, λεπτός, αδύνατος, σε Ομήρ. Οδ.

ἰσχᾶνάω, I. Επικ. επιτετ. τύπος αντί *ἰσχάνω*, Επικ. γ' ενικ. *-άα*, παρατ.

ἰσχανάασκον — Παθ., Επικ. γ' πληθ. ενεστ. και παρατ. *ἰσχανόωνται, ἰσχανόωντο*: επέχω, περιμένω, σε Όμηρ. **II.** με γεν., επιθυμώ σφόδρα, ποθώ, στον ιδ.

ἰσχάνω[ἄ], Επικ. επιτετ. τύπος του *ἴσχω*: κωλύω, εμποδίζω, αναχαιτίζω, σε Ομήρ. Ιλ.: με γεν., εμποδίζω από κάτι, σε Ησίοδ.

ἰσχάς, -άδος, ή (ἰσχνός), ξηρό σύκο, σε Αριστοφ.

ἰσχίον, τό, 1. κοίλο μέρος του σώματος που υποδέχεται την κεφαλή του μηρού. **2.** στον πληθ., τα σαρκώδη μέρη γύρω από το ισχίο, μηροί, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. (αμφίβ. προέλ.).

ἰσχναίνω, μέλ. *-ἄνω*, αόρ. *ἀ' ἴσχνᾶνα*, Ιων. *-ηνα* (*ἰσχνός*): αποξηραίνω ή αποστεγνώνω, αποστραγγίζω, σε Ηρόδ., Αττ.: μεταφ., *θυμὸν ἰσχναίνειν*, καταπραύνω «ανακατεμένο» στομάχι, σε Αισχύλ.: *τὴν τέχνην ἴσχνανα*, εξευγένισα την τέχνη (την Τραγωδία), σε Αριστοφ.

ἰσχο-πάρειος, -ον (παρειά), αυτός που έχει πολύ αδύνατα μάγουλα, σε Ανθ.

ἰσχνός, -ή, -όν (ἴσχω), αδύνατος, ξηρός, μαραμένος, αποστραγγισμένος, σε Αριστοφ.

ἰσχνό-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που έχει λεπτή, αδύνατη ή οξεία φωνή: αυτός που δυσκολεύεται να μιλήσει, αυτός που τραυλίζει, σε Ηρόδ.

ἰσχυρίζομαι, μέλ. Αττ. *-ιοῦμαι*, αόρ. *ἀ' ἰσχυρῖσάμην*, αποθ. (*ἰσχυρός*): **I.** ισχυροποιούμαι, γίνομαι δυνατός, ανακτώ, κερδίζω δύναμη, σε Ξεν. **II. 1.** υποστηρίζω με περηφάνια, εμμένω, επιμένω σε κάτι, με *μτχ.*, σε Θουκ.: ιδίως, ισχυρίζομαι επίμονα, με πείσμα, στον ιδ., σε Πλάτ. **2.** έχω πλήρη, πάγια πεποίθηση, εμμένω σε κάτι, με *δοτ.*, σε Δημ.

ἰσχυριστεόν, ρημ. επίθ., αυτό για το οποίο κανείς πρέπει να δείξει επιμονή, σε Πλάτ.

ἰσχυρός, -ά, -όν (ἰσχύς): **I. 1.** δυνατός, ακμαίος, ρωμαλέος, σε Ηρόδ., Σοφ.: *τὸ ἰσχυρόν*, δύναμη, ισχύς, σε Θουκ.: *τὰ ἰσχυρότατα*, τα πιο ισχυρά στηρίγματα, στον ιδ.: *τραχύς, σκληρός, χθών*, σε Αισχύλ. **2.** επίμονος, δυνατός, υπερβολικός, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** επίρρ. *-ρῶς*, δυνατά, με πλήρη ισχύ, σε Θουκ.: υπερβολικά, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἰσχύς, -ύος[ῦ], ἦ (πιθ. συγγενές προς τα ἔχω, ἴσχω)· **I. 1.** δύναμη σώματος, σε Αττ., Ησίοδ.· λέγεται για οχυρωμένη θέση, σε Θουκ. **2.** δύναμη, εξουσία, ισχύς, κράτος, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *κατ' ἰσχύν*, αναγκαστικά, στον ιδ.· *πρὸς ἰσχύος χάριν*, σε Ευρ. **II.** στρατιωτική δύναμη, σε Ξεν.

ἰσχύω[ῦ], μέλ. -ύσω [ῦ], αόρ. α' ἴσχυσα, παρακ. ἴσχυκα (ἰσχύς)· **1.** είμαι σωματικά ακμαίος, σε Σοφ., Ξεν. κ.λπ. **2.** είμαι δυνατός, ισχυρός, κραταίος, επικρατώ, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *πλέον, μείζον ἰσχύω*, σε Ευρ.· *ἰσχύω παρά τινι*, ἔχω δύναμη ή επιρροή πάνω σε κάποιον, σε Θουκ.

ἴσχω, τύπος του ἔχω που απαντά μόνο σε ενεστ. και Ενεργ. παρατ. ἴσχον· Επικ. απαρ. ἴσχέμεναι, ἴσχέμεν· **I. 1.** κωλύω, εμποδίζω, αναχαιτίζω, περιορίζω, σε Όμηρ.· με γεν., συγκρατώ, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. κ.λπ.· επίσης, ἴσχω τινά μὴ πράσσειν, στον ιδ. **2.** αμτβ., ἴσχε, στάσου! σταμάτα!, σε Αισχύλ.· λέγεται για πλοία, είμαι αγκυροβολημένος, σε Θουκ.· ομοίως, με αμτβ. σημασία στην Παθ., ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, σε Ομήρ. Οδ.· ἴσχεο, σε Όμηρ.· με γεν., ἴσχεσθαί τινος, απέχω, απομακρύνομαι από κάτι, σε Ομήρ. Οδ.· ἴσχετο ἐντούτῳ, απρόσ., εδῶ σταμάτησε, διακόπηκε (η διαπραγμάτευση). **II. 1.** ἔχω στην κατοχή μου, διατηρώ, κρατώ, κατέχω, φυλάω σαν κτήμα μου, σε Ηρόδ., Αττ.· ἔχω γυναίκα, σύζυγο, σε Ηρόδ.· εγκυμονώ, κυοφορώ, στον ιδ. **2.** αμτβ. ὅπως το ἔχω, με επίρρ. ή επίθ., ἴσχω χαλεπότερον, σε Θουκ.

ἰσωνία, ἦ (ὠνή), ισότητα τιμής, ισοτιμία, δίκαιη τιμή, σε Αριστοφ.

ἴσως, I. επίρρ. του ἴσος, εξίσου, με ὅμοιο τρόπο, σε Σοφ.· υπερθ. ἰσαίτατα, σε Πλάτ. **II.** δίκαια, ισόποσα, σε Δημ. **III.** πιθανόν, ἴσως, ενδεχομένως, σε Ηρόδ., Αττ.· στην Αττ., συχνά συνδέεται με το ἄν ή τάχ' ἄν, σε Σοφ. κ.λπ. **IV.** με αριθμητικό, περίπου, σε Αριστοφ.

ἴσωσα, αόρ. α' του ἴσῶω.

Ἰταλία, Ιων. -ίη, ἦ, η Ιταλία, σε Ηρόδ. κ.λπ.

Ἰταλιώτης, -ου, ὁ, Ιταλιώτης, δηλ. Έλληνας κάτοικος της Ιταλίας, σε Θουκ.· θηλ. -ῶτις, -ιδος, επίθ., Ιταλική, στον ιδ.

Ἰταλός, ὁ, Ιταλός· ως επίθ., σε Ανθ.

ἰταλός, ὁ, = ταῦρος, απ' όπου λέγεται ότι προήλθε η ονομασία της Ιταλίας, πρβλ. Λατ. vitulus.

ἰταμός[ι], -ῆ, -όν (εἶμι, ἰβο), ορμητικός, γρήγορος, απρόσεχτος, παράτολμος, ασυλλόγιστος, αναίσχυντος, Λατ. audax, σε Αισχύλ., Δημ.

ἰτέα, Ιων. ἰτέη, ἦ, **I.** ιτιά, Λατ. salix, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ. **II.** ασπίδα καλυμμένη με γύψο ή δέρμα βοδιού, σε Ευρ.

ἰτέϊνος[ιτ], -ῆ, -ον, προερχόμενος από την ιτιά, Λατ. salignus, σε Ηρόδ.· κατασκευασμένος από κλαδιά ιτιάς, σε Θεόκρ.

ἰτέον, ρημ. επίθ. του εἶμι (ἰβο), αυτό που πρέπει να φύγει, σε Πλάτ.

ἴτην, γ' δυϊκ. του εἶμι (ἰβο).

ἴτης, -ου, ὁ, = ἰταμός, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἰτητέον, = ἰτέον, σε Αριστοφ.

ἰτός, -ῆ, -όν (εἶμι, ἰβο), προσπελάσιμος, διαβατός, σε Ανθ.

ἰτρίνεος, -α, -ον, ὅμοιος με ἴτρια (= είδος πλακούντων από σουσάμι και μέλι), σε Ανθ.

ἴτριον, τό, είδος πλακούντα από σουσάμι και μέλι, σε Αριστοφ.

ἴττω, Βοιωτ. αντί ἴστω, γ' ενικ. προστ. του οἶδα· ἴττω Ζεύς, ο Δίας ας είναι μάρτυρας! μάρτυράς μου ο Δίας!, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἴτυς[ι], -υος, ἦ, κύκλος κατασκευασμένος από ιτιά (πρβλ. [ἰτέα](#)), λέγεται για την περιφέρεια ενός τροχού, σε Ομήρ. Ιλ.· εξωτερικό μέρος ή περιφέρεια ασπίδας, σε Ησίοδ., Ηρόδ.· κυκλική, στρογγυλή ασπίδα, σε Ευρ., Ξεν.

ἴτω[ι], γ' ενικ. προστ. του *εἶμι* (ibo), άφησέ τον ή άσ' τον να φύγει, ας φύγει, σε Όμηρ., Αττ.

ἴτων, γ' δυϊκ. και επίσης πληθ. του *εἶμι* (ibo).

ἰυγή[υ], ή (**ιύζω**), ιαχή, κραυγή, βοή, λέγεται για τους ανθρώπους που βρίσκονται σε πόνο, οδύνη, σε Χρησμ. παρ' Ηροδ., Σοφ.

ἰυγμός, ό (**ιύζω**)· **I.** βοή, κραυγή χαράς, σε Όμηρ. Ιλ. **II.** κραυγή πόνου, στριγγιλιά, ουρλιαχτό, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἰυγξ, ἰυγγοσ, ή (**ιύζω**)· **1.** σουσουράδα, ονομαζόμενη έτσι από την κραυγή της· οι αρχαίες μάγισσες συνήθιζαν να τη δένουν σ' έναν τροχό, πιστεύοντας πως καθώς γύριζε, εἴλκυαν έτσι τις καρδιές των ανδρών και τους έκαναν να υπακούουν, σε Ξεν., Θεόκρ. **2.** μεταφ., ξόρκι, φίλτρο, γοητεία, φλογερή επιθυμία, πόθος για κάτι, με γεν., σε Αισχύλ.

ιύζω, αόρ. α' *ἰύξα* (*ιού*), φωνάζω, κραυγάζω, σε Όμηρ.· έπειτα, κραυγάζω, στενάζω από πόνο ή θλίψη, σε Αισχύλ., Σοφ. (το *ι* σε Επικ. και Πίνδ.· το *ι* σε Σοφ.).

ἰυκτής[ι], -οῦ, ό (**ιύζω**), αυτός που φωνάζει ή κραυγάζει· επίσης, τραγουδιστής, ψάλτης, αυλητής, σε Θεόκρ.

ἰφθίμος, -η, -ον ή -ος, -ον (**ἰφι, ἰφιος**), ισχυρός, δυνατός, ρωμαλέος, σε Όμηρ. Ιλ.· λέγεται για τις γυναίκες, εύρωστη, ευπρεπής, κόσμια, σε Όμηρ.

ἰφι, Επικ. επίρρ., αρχαία δοτ. του *ἰς*, δυνατά, ισχυρά, κραταιά, σε Όμηρ.

ἰφι-γένειά[ιφ], ή (**γιγνομαι**), αυτή που έχει γεννηθεί δυνατή· ως κύριο όνομα, Ιφιγένεια, κόρη του Αγαμέμνονα, σε Τραγ.· *Ιφιάνασσα*, σε Όμηρ.

ἰφιος, -α, -ον (**ἰφι**), παχύς, ευτραφής, λέγεται για πρόβατα, σε Όμηρ.

ἰχθυάζομαι, αποθ., = το επόμ., σε Ανθ.

ἰχθυάω (**ιχθύς**)· **I.** ψαρεύω, αλιεύω, Επικ. παρατ. *ἰχθυάσκον*, σε Όμηρ. Οδ.· με αιτ., Επικ. γ' ενικ. *ἰχθυάα*, στο ίδ. **II.** παίζω (ως ψάρι), σε Ησίοδ.

ἰχθυβολεύς, -έωσ, ό, = *ἰχθυβόλος*, σε Ανθ.

ἰχθυβολέω, μέλ. -ήσω, αλιεύω, ψαρεύω, «καμακώνω» ψάρια, σε Ανθ.

ἰχθυ-βόλος, -ον (**βάλλω**)· **I. 1.** αυτός που ψαρεύει, «καμακώνει» ψάρια· *ἰχθυβόλος μηχανή*, λέγεται για την τρίαινα, σε Αισχύλ. **2.** ως ουσ., ψαράς, αλιέας, σε Ανθ. **II.** Παθ., *ἰχθυβόλος θήρα*, άγρα ψαριών αλιευμένων με καμάκι, τρίαινα, στο ίδ.

ἰχθυ-βόρος, -ον (**βιβρώσκω**), αυτός που τρώει ψάρια, σε Ανθ.

ἰχθύδιον, τό, υποκορ. του *ἰχθύς*, μικρό ψάρι, ψαράκι, σε Ανθ.

ἰχθυ-δόκος, -ον (**δέχομαι**), αυτός που κρατά ή δέχεται μέσα του ψάρια, σε Ανθ.

ἰχθυηρός, -ά, -όν (**ιχθύς**), κατάλληλος για υποδοχή ψαριών, δηλ. βρώμικος, ακάθαρτος, σε Αριστοφ.

ἰχθυο-ειδής, -ές (**εἶδος**), αυτός που έχει σχήμα ψαριού, *λεπίδος ἰχθυοειδέος*, σε Ηρόδ.

ἰχθυόεις, -εσσα, -εν (**ιχθύς**)· **I.** αυτός που είναι γεμάτος ψάρια, σε Όμηρ. **II.** αυτός που αποτελείται από ψάρια, σε Ανθ.

ἰχθυο-θηρητήρ, -ῆρος, ό (**θηράω**), αλιευτής ψαριών, ψαράς, αλιέας, σε Ανθ.

ἰχθυο-λύμης[λυ], -ου, ό (**λύμη**), αυτός που λυμαίνεται, καταστρέφει τα ψάρια, σε Αριστοφ.

ἰχθυο-τρόφος, -ον, αυτός που εκτρέφει ψάρια, αυτός που είναι γεμάτος από ψάρια, σε Πλούτ.

ἰχθυο-φάγος, -ον (**φάγειν**), αυτός που τρέφεται με ψάρια· *οἱ ἰχθυοφάγοι ἄνδρες*, οι ψαροφάγοι, φυλή του Αραβικού Κόλπου, σε Ηρόδ.

ιχθυ-παῖγης, -έξ (πήγγυμι), αυτός που διατρυπά, που διαπερνά τα ψάρια, σε Ανθ.

ιχθύς[υ], -ύος[υ], ὄ, αιτ. *ιχθύν*, έπειτα *ιχθύα*· κλητ. *ιχθύ*· πληθ. *ιχθύες*, αιτ. *ιχθύας*, συνηρ. *ιχθῦς*· **I**. ψάρι, σε Όμηρ. κ.λπ. **II**. στον πληθ., *οί ιχθύες*, παραγορά των Αθηνών, σε Αριστοφ.

ιχθύσι-ληϊστήρ, -ήρος, ὄ, κλέφτης ψαριών, σε Ανθ.

ιχθύ-φάγος[ἄ], -ον, = *ιχθυοφάγος*, σε Ανθ.

ιχθυώδης, -εξ, = *ιχθυοειδής*· επίσης, όπως το *ιχθυόεις*, γεμάτος από ψάρια, σε Ηρόδ.

ιχναίος, -α, -ον (ἴχνος), αυτός που παρακολουθεί κάποιον κατά πόδας, σε Όμηρ. Ύμν.

ιχνεία, ή (ίχνος), ιχνηλασία βάσει της μυρωδιάς, λέγεται για κυνηγετικά σκυλιά, σε Ξεν.

ιχν-ελάτης, -ου, ὄ, αυτός που ακολουθεί τα χνάρια, ιχνηλάτης, σε Ανθ.

ιχνεύμων, -ονος, ὄ (ιχνεύω), ιχνηλάτης· αιγυπτιακό ζώο όμοιο με νυφίτσα, το οποίο ανίχνευε τα αυγά των κροκόδειλων, σε Αριστ.

ἴχνευσις, -εως, ή, ιχνηλασία, ανίχνευση, σε Ξεν.

ιχνευτής, -οῦ, ὄ, I. ιχνηλάτης, ανιχνευτής· *ιχνευτής κύων*, κυνηγετικός σκύλος που ανιχνεύει και βρίσκει το θήραμα δια της όσφρησης, σε Ανθ. **II**. = *ιχνεύμων*, σε Ηρόδ.

ιχνεύω, μέλ. -σω (ἴχνος)· **1**. ιχνηλατώ, ανιχνεύω, εντοπίζω, σε Σοφ., Ευρ.· μεταφ., *τήν ψήφον ιχνεύων κατά σοῦ*, αναζητώντας την ψήφο της καταδίκης, σε Αριστοφ. **2**. *ιχνεύω ὄρη*, περιέρχομαι τα βουνά κυνηγώντας, σε Ξεν.

ἴχνιον, τό (ίχνος), ίχνος, πατημασιά, αποτύπωμα, σε Όμηρ.

ιχνο-πέδη, ή, είδος δεσμού ή παγίδας, σε Ανθ.

ἴχνος, -εος, τό, 1. ίχνος, πατημασιά, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.· μεταφ., ένδειξη, στοιχείο, σε Τραγ. **2**. ποιητ., πόδι ή κνήμη, σε Ευρ.

ιχνο-σκοπέω, μέλ. -ήσω, εξετάζω το αποτύπωμα, ερευνώ τα ίχνη, σε Αισχύλ.

ιχώρ[ι], -ῶρος, ὄ, αιθέριος χυμός που ρέει στις φλέβες των θεών, σε Ομήρ.

Ιλ.· Επικ. αιτ. *ιχῶ* αντί *ιχώρα*, στο ίδ.· έπειτα, απλώς, αίμα, σε Αισχύλ.

ἴψ, ὄ, γεν. *ἰπός [ι]*, ονομ. πληθ. *ἴπες (ἴπτομαι)*· σκουλήκι που τρώει κέρατα και ξύλα, σε Ομήρ. Οδ.

ἴψαο, Επικ. β' ενικ. αορ. α' του *ἴπτομαι*.

ἴω, υποτ. του εἶμι (ίβο).

ἰῶ, συνηρ. αντί ἰάου, προστ. του ἰάομαι.

ἰῶ, 1. επιφών. χαράς, όπως το Λατ. *io triumphe!*, σε Τραγ. **2**. επιφών. θλίψης ή πόνου, *ἰὼ δύστανος*, σε Σοφ.

Ἰώ[ι], Ἰούς, ή, αιτ. *Ἰοῦν*, κλητ. *Ἰοῖ*, σε Αισχύλ.· Ἰώ, κόρη του Ινάχου, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἰωά, = ἰώ, σε Αισχύλ.

ἰώγα, Βοιωτ. αντί *ἔγωγε*.

ἰωγή, ή, σκεπή, *Βορέω ὑπ' ἰωγῆ*, κάτω από καταφύγιο από τον βόρειο άνεμο, σε Ομήρ. Οδ. (αμφίβ. προέλ.).

ἰωή, ή (αῶω), κάθε είδους δυνατός ήχος· βοή ή κραυγή ανδρών, σε Ομήρ. Ιλ.· ήχος λύρας, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για άνεμο και φωτιά, σε Ομήρ. Ιλ.

ἰωκή, ή (διώκω), καταδίωξη, κυνηγητό, σε Ομήρ. Ιλ.· *Ἰωκή* προσωποποιημένο, στο ίδ.· μεταπλασμένη αιτ. *ἰώκα* (όπως αν προερχόταν από το *ἰώξ*), στο ίδ.

Ἰων, -ωνος, ὄ, Ἰων, γιος του Ξούθου (ή του Απόλλωνα) και της Κρέουσας, από τον οποίο ξεπήδησε η Ιωνική φυλή, σε Ηρόδ.· *οἱ Ἰωνες*, οι Ἰωνες.

ιώνα, Βοιωτ. αντί ἔγωγε.

ιονιά, -ᾶς, ἤ (ἶον), λειμώνας από μενεξέδες, λιβάδι γεμάτο από βιολέτες, Λατ. violarium, σε Αριστοφ.

Ἰωνικός, -ή, -όν, Ἰωνικός, δηλ. εκθηλυσμένος, θηλυπρεπής, σε Αριστοφ.

ἰῶτα, το γράμμα γιώτα· παροιμ., λέγεται για οποιοδήποτε πολύ μικρό πράγμα, το πιο μικρό των γραμμάτων (το Εβρ. jôd), σε Κ.Δ.

ἰωχμός[ι], ὄ, = ἰωκή, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.